

Mỗi lần họp bạn đồng nghiệp là có Anh Ta Huyền và tôi. Chúng tôi có dịp hàn huyên với nhau. Anh Huyền với 60 cái xuân xanh có lẽ, mà vẫn tuổi vui mạnh mẽ, rất đủ sức làm job tốt ở xứ Cổ-Huê này. Thực là quý hóa. Anh có kinh nghiệm lắm cho mình được trẻ lại mãi mãi và đã khuyến khích cán có mục hai huốc hay nói nôm na là "mục têu" trên LTAHCC để công hiến niềm vui trong câu chuyện thân mật của nobo CC, hầu khuấy khoa được nói ly hưởng. Vậy tôi xin ghi lại 2 vế câu đối sau đây của một bác lão thanh thâm nho (mà tôi không được biết danh tánh) để thân tặng Anh Huyền :

"Tuổi trên sáu chục không đeo kính,
Đêm suốt năm canh vẫn số già"

Rằng hay thì thật là hay, vì đối đáp chính xác "sáu chục" đối với "năm canh", "không đeo kính" đối với "vẫn số già" thì thực là tuyệt đối và lý thú.

Những nghĩ về thân phận của kẻ viết bài này sức lực yếu kém, cảm thấy túi túi lăm lăm sao ấy, nên xin phép cho tử thân như sau :

"Tuổi vừa bảy chục luôn đeo kính,
Đêm suốt năm canh chẳng số già"

Vậy xin các bạn đọc 2 vế câu đối một cách thăng thăng.

N.M.H. Tháng 10-79.

CHIA - LY

Đã hơn 4 năm rồi, chúng ta ly hưởng, và đến nay đông, bao vẫn còn tiếp tục vượt biên ra đi, để có tìm sự sống trong thập tử, may ra được tới bờ xứ lạ, để được cử ngụ; kẻ sao cho xiết nỗi đau lòng. Mỗi lần tôi vắng nghe giọng hát của một chàng trai nước Việt, cất tiếng hát những câu nào nung nói lên cảnh nước mất nhà tan, nói lên cảnh nhỏ nhưng ly biệt, nói lên sự bỏ vớ lạc long của người biệt xứ, thì tôi lại xúc động mê mẩn trong đau buồn, vì câu hát tuy ngân ngui, nhưng giọng hát ngen ngào, đã nói lên được rất nhiều để gây cho người còn kẹt lại, cũng như kẻ đã ra đi, cũng động lòng xót xa như nhau. Vậy tôi xin ghi lại mấy câu hát đó (không biết ai là tác giả) để khi buồn, hưởng về non sông Đất Việt, chúng ta cất tiếng hát (hát giọng nào cũng thấy thấm thía đau buồn nhỏ thương), hát để đắm đuối trong tình quê hương:

"Nói niềm non nước nào nung" (toàn n)

Lở lạng lạc lối lạnh lung le loi (toàn l)

Tâm tình tan tác tả tởi, (- t)

Ngâm ngui ngào ngán nghi ngúi ngán ngổ" (toàn ng)

Nếu chỉ đọc xuống 4 câu này thì không thấy cảm xúc ngay. Nhưng nếu cất tiếng hát, hay ngâm nga, thì sẽ thấy rung động. Ai đã phải lìa quê hương, có một mình, để kết lại những người, thân yêu nhất của đời mình, một mình lạnh lẽo, bỏ vó nổi xu lạ, hay cất tiếng hát nào nung trên để nhớ để thưởng.

NG. M. HOAN

Tháng 10-1979, Mùa Thu Kỷ-Mui.

CÂU CHUYỆN VĂN CHUÔNG VÀ SẮC ĐẸP

Ngày xưa, nước ta ở vào thời thanh bình, văn hóa thịnh hành, đạo lý cao siêu. Nhân dịp đầu Xuân, tại một làng nọ, dân làng tập nập mở hội thưởng niên, nào đánh cờ người, nào đánh đu, nào hát quan họ... dịp đó có một ái nữ của Quan Tri Phu đến xem hội. Bất ngờ một chàng thanh niên tuân tu nhảy sớ ra bốp vú. Chàng liền bị lính bắt trời dẫn về Phủ Đường. Quan Phu ra lệnh nọc ra để sẽ chịu hình phạt 30 roi đòn. Chàng kêu vạ: Vốn là thủ sinh có học lễ, những vì dung nhan của tiểu thủ, sắc nước hương trời, vẻ đẹp lông lầy lăm cho chàng mải quên lễ giáo, vậy xin rộng lượng hải hà mà tha tội cho chàng. Nghe nói là thủ sinh, Quan Phu bèn thủ tại ra câu đối:

"Nước trong leo lẻo, cá cần cá"

Chàng xuất khẩu đối ngay:

"Trời nằng chằng người, trời người"

Quan Phu tâm tác khen là tuyệt đối và bao chàng lăm câu đối vinh hoan cảnh "bốp vú bị bắt đến tội". Chàng bèn đọc ngay:

"Con cháu nằng niu hai quả Phúc,

Ông Cha lũng lầy bốn phường Trời"

Quan Phu nhận thấy chàng thủ sinh có thiên tài, chắc sau này sẽ chiếm khôi nguyên, bèn tỏ ý với con gái là cậu học trò ấy vì qua thưởng con mà phạm lễ giáo, đáng được tha thứ. Tiểu thủ bèn thưa với cha: "Cậu ấy thưởng Cha, thưởng Mẹ, thưởng Vó, thưởng Con, chủ thưởng ai?"

Quan Phu bèn lấy lời con gái vừa thưa lăm để tài để bảo chàng thủ sinh vinh lại. Chàng bèn ứng khẩu đọc ngay:

"Hạ giám thưởng đầu phạt mà hồng,
Thưởng vì một nơi để phong không,
Thưởng con quốc dục kêu mua ha,
Thưởng cái béo trời dạt bể đông."

"Thưởng cha me nhen giăng tổ lười,
Thưởng vợ chồng Ngẫu phai cách sống.
Quần tử có thưởng là thưởng thế,
Ha giam thưởng đầu phạt má hồng."

Bài thơ được Quan Phủ hết lời khen, ra lệnh tha hình phạt, lại còn
được phẩm vật tiền bạc, và hứa sẽ gả tiểu thủ cho Chang nếu còn
độc thân và được cha mẹ chàng chấp thuận.

Trên đây là câu chuyện tôi gộp nhặt của tiền nhân kể lại, hầu
công hiến cho các bạn những lý thú của văn chương đạo đức thời
xưa, cũng như sự phạm lễ giáo. Nếu ở xứ Cổ Huê này mà phạm cái
ấy thì có đó Phò chàng nữa, cũng phải ra Toa chủ khó lòng tránh
được tội.

NG. MANH HOAN

KỂ TỬ SAU CUỘC BÊ DẦU

Nhỏ sông núi quần đau tác dạ,
Muốn thét lên cho hả cảm thù,
Hỏi ỏi một giải cỏi bỏ,
Bỗng dưng một sớm mây mờ phủ đen!
Cảnh than khóc vang rền bốn phía
Hàng triệu người thân bị xiềng giam
Cửa nhà tài sản nát tan,
Tiếng kêu dậy đất, nổi oan ngất trời.

V.Q.H.

XIN LƯU Ý : LTCC số 16 sẽ đến tay bạn đọc vào khoảng tháng BA
===== hạ tuần, hay là đầu tháng TƯ. Bài vở và chi phiếu
xin gởi đến Anh NGUYỄN NGỌC DIỆP trước 29 tháng 2
để có thể cho đăng vào số 16.
